

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 432/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti I., s. r. o., Ž., zastúpeného spoločnosťou G., s. r. o., B., konajúceho prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. P. H., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 20 S 55/2010-238 z 27. septembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti I., s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. októbra 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti I., s. r. o., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného spoločnosťou G., s. r. o., B., konajúceho prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. P. H., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na

spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 20 S 55/2010-238 z 27. septembra 2011 (ďalej len „rozsudok z 27. septembra 2011“ alebo „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

«Sťažovateľ sa domáhal v konaní vedenom pred Porušovateľom pod sp. zn. 20S/55/2010 ochrany pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy v zmysle ustanovenia § 250v zákona č. 99/1963 Zb. občianskeho súdneho poriadku v plnom znení (ďalej len „OSP“). Zásah orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím vidí Sťažovateľ v konaní Správy katastra Ž.,... konkrétne vo výmaze údajov zapísaného na LV č. 2327 pre katastrálne územie Ž., obec Ž. – vecného bremena spočívajúceho v povinnosti trpieť prechod peši, osobnými a nákladnými motorovými vozidlami cez celú parcelu č. 1789, ktorému zodpovedajúce právo je spojené s vlastníctvom nehnuteľností – parc. č. 1787/4, 1787/2, 1787/3, 1786/4, 1786/1, 1787/1, 1786/3, 1786/2, podľa č. V 3121/97 – 3735/97. Uvedený údaj bol z príslušného listu vlastníctva ako verejnej listiny vymazaný spôsobom, ktorý odporuje ustanoveniu § 59 ods. 5 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností. Sťažovateľ, napriek tomu, že ide o jeho majetkové právo, nebol účastníkom žiadneho správneho ani súdneho konania, ktorého výsledkom by byť rozhodnutie o zániku vecného bremena. Nenastala žiadna kvalifikovaná právna skutočnosť ani žiaden právny úkon, ktorý by v zmysle ustanovenia § 151p zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka spôsobil zánik predmetného vecného bremena a následne tým možnosť na jeho výmaz z katastra nehnuteľností. Podľa názoru Sťažovateľa ide zo strany Správy katastra... Ž. o svojvoľné a nezákonné konanie, o nezákonný zásah nemajúci charakter rozhodnutia, ktorý má ďalekosiahly dopad na postavenie Sťažovateľa, predovšetkým z dôvodu materiálnej publicity katastra nehnuteľností...»

V konaní 20S/55/2010 pred Porušovateľom Sťažovateľ dôrazne poukazoval na skutočnosť, že je potrebné dôsledne rozlišovať medzi nezákonným postupom Správy katastra Ž. spočívajúcom vo vymazaní konkrétneho údajov z listu vlastníctva v rozpore s § 59 ods. 5 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností (a to bez ohľadu na to, či tento údaj bol zapísaný oprávnenne alebo neoprávnenne) a medzi správnym konaním o oprave chyby

v operáte katastra o tom, či vecné bremeno má byť alebo nemá byť zapísané na liste vlastníctva. V tomto názore a argumentácii Sťažovateľa v plnom rozsahu podporil i Najvyšší súd SR v rozhodnutí 10 Sžr/10/2010 zo dňa 12. 1. 2011, ktorým zrušil uznesenie Porušovateľa 20S 55/2010 zo dňa 11. 10. 2010:

„Navrhovateľ správne poukázal na skutočnosť, že nebol daný dôvod na prerušenie súdneho konania, nakoľko konanie č. X-256/06 je konaním o oprave chyby v katastrálnom operáte, v ktorom sa rozhodne o tom, či vecné bremeno bude alebo nebude zapísané na príslušnom liste vlastníctva, pričom výsledok tohto správneho konania nemôže mať vplyv na posúdenie toho, či došlo k nezákonnému zásahu orgánu verejnej správy do práv a právom chránených záujmov navrhovateľa.“

Porušovateľ však návrh Sťažovateľa na ochranu pred zásahom orgánu verejnej správy ktorý nie je rozhodnutím 20S 55/2010-238 zo dňa 27. 9. 2011 zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu na základe § 250v ods. 7 OSP nie je prípustný opravný prostriedok (riadny ani mimoriadny)...

Ak Porušovateľ zamietol návrh Sťažovateľa nemal na aplikáciu takéhoto výroku rozhodnutia zákonnú oporu. V zmysle § 250 ods. 4 OSP poslednej vety totiž platí, že „súd návrh zamietne, ak nie je dôvodný, alebo nie je prípustný.“ Ide o kogentné ustanovenia zákona, teda neprináleží súdu rozširovať ani zužovať kategórie, pre ktoré zákon zamietnutie výslovne uvádza. S otázkou dôvodnosti sa Porušovateľ vysporiadal na str. 5 rozhodnutia, kde uvádza: „V čase podania návrhu teda bol návrh podaný dôvodne“. Na str. 6 rozhodnutia uvádza: „Preto aj návrh bol podaný dôvodne...“. S otázkou prípustnosti sa súd vysporiadal v rozhodnutí na str. 6., kde uvádza: „Súd má za to, že návrh nebolo možné zamietnuť z dôvodu jeho neprípustnosti...“.

Je teda nepochopiteľné a právne neodôvodniteľné, že súd rozhodol o zamietnutí návrhu, hoci sám konštatoval, že dôvodnosť návrhu je daná a neprípustnosť neprichádza do úvahy...

Porušovateľ odôvodňuje svoje rozhodnutie o zamietnutí návrhu tým, že „v čase svojho rozhodovania nezistil taký nezákonný zásah odporcu, ktorým by bol navrhovateľ ukrátený na svojich právach“ a „v súčasnej dobe už návrh nie je dôvodný...“ (str. 6 rozhodnutia).

Ak teda, podľa názoru Porušovateľa, došlo k strate dôvodnosti počas konania, hoci v čase podania návrhu bola dôvodnosť daná, nie je možné v takomto prípade návrh zamietnuť, ale Porušovateľ mal aplikovať § 250v ods. 6, nakoľko by došlo k tzv. odpadnutiu dôvodov...

Čo je však mimoriadne znepokojujúce je skutočnosť, že Porušovateľ vo svojom rozhodnutí uvádza „Podľa § 154 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta OSP a § 250v ods. 8 OSP pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. V čase vyhlásenia rozsudku Krajského súdu v Žiline je nutné konštatovať, že návrh už nieje dôvodný...“

Podľa nášho názoru ide o flagrantné, až absurdné porušenie zákona. Porušovateľ, ktorého podstatná časť agendy spočíva práve v správnom súdnictve neaplikuje (z nám neznámych dôvodov) ustanovenie § 250 i ods. 1 OSP v spojitosti s § 250v ods. 8 OSP, ktoré sú lex specialis a majú právne prednosť pred inými ustanoveniami na ktoré odkazuje Porušovateľ, ale i jasnú logiku. Porušovateľ tak mal vychádzať pri svojom rozhodovaní zo skutkového stavu, ktorý tu bol v čase zásahu orgánu verejnej správy. V dôsledku akceptovania ustanovenia § 250 i ods. 1 OSP v spojitosti s § 250v ods. 8 OSP by tak súd mal pripustiť dôvodnosť návrhu a návrhu následne vyhovieť...

Sťažovateľ žiadal Porušovateľa, aby:

a. zakázal Správe katastra Ž... pokračovať v porušovaní práva Sťažovateľa na pokojné užívanie majetku,

b. uložil Správe katastra Ž. do 3 dní od dňa doručenia rozsudku súdu obnoviť pôvodný stav, teda vyznačiť v časti „C“ listu vlastníctva č. 2327 a na výpisoch z listu vlastníctva č. 2327, katastrálne územie Ž., nasledovný záznam: „Vecné bremeno spočívajúce v povinnosti trpieť prechod peši, osobnými a nákladnými motorovými vozidlami cez celú parcelu č. 1789, ktorému zodpovedaj líce právo je spojené s vlastníctvom nehnuteľností – parc. č. 1787/4, 1787/2, 1787/3, 1786/4, 1786/1, 1787/1, 1786/3, 1786/2, podľa č. V 3121/97 – 3735/97.“

c. priznal náhradu trov konania Sťažovateľovi.

Porušovateľ však svojim rozhodnutím zamietol všetky nároky uplatňované Sťažovateľom. Napriek tomu, že sám Porušovateľ skonštatoval, že návrh je dôvodný, nezakázal Správe katastra Ž. pokračovať v porušovaní práva Sťažovateľa (ako obrana pred

akýmkoľvek obdobným zásahom do hociktorého údaja zapísaného na liste vlastníctva), hoci tak urobiť mal. Práve vyslovenie takéhoto výrok súdu je tou ochranou, kvôli zabezpečeniu ktorej sa dotknutá osoba obracia na súd. Uvedenie veci do pôvodného stavu je už len nárokom, ktorý je fakultatívny. Ak teda Porušovateľ skonštatoval dôvodnosť návrhu, mal rozhodnúť o zákaze v ďalšom porušovaní práva a bez ohľadu, či je možné navrátenie do pôvodného stavu, mal Porušovateľ priznať Sťažovateľovi náhradu trov súdneho konania...

Porušovateľ sa pri svojom rozhodovaní upriamil na skúmanie stavu konania o oprave chyby v katastrálnom operáte vednom pod X 256-06-1-VM napriek tomu, že Najvyšší súd jasne inštruoval vo vyššie uvedenom rozhodnutí, že takýto postup je irelevantný. Navyše, porušovateľ vychádzal zo stále neprávoplatných rozhodnutí, ku dňu rozhodovania Porušovateľa uvedené konanie stále nebolo ukončené a preto nebolo možné ani uvažovať o odpadnutí dôvodov pre ďalšie konanie a bolo tak možné zápis vecného bremena vyznačiť opätovne na liste vlastníctva...

Sme presvedčení, že Porušovateľ hrubým spôsobom porušil právo Sťažovateľa na súdnu ochranu garantovanú čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že spôsobom uvedeným v čl. III tejto sťažnosti nesprávne, ústavne nesúladne interpretoval a aplikoval (resp. neaplikoval vôbec) príslušnú právnu normu – ustanovenia § 250v ods. 4, 5 a 6 OSP a § 250i ods. 1 OSP. Rozhodnutie Porušovateľa 20S 55/2010 zo dňa 11. 10. 2010 je tak zmätočné nemajúce oporu v zákone a je výsledkom svojvôle Porušovateľa. Situácia je o to vážnejšia, že Sťažovateľ sa s dôverou obrátil na Porušovateľa z dôvodu poskytnutia rýchlej a účinnej ochrany pred ďalšími prípadnými zásahmi do majetkových práv Sťažovateľa zo strany orgánu verejnej správy, pričom túto ochranu mu Poskytovateľ riadne do dnešného dňa neposkytol, hoci ju bolo možné predvídať. Z uvedeného dôvodu je možné považovať predmetné rozhodnutie Porušovateľa za rozhodnutie, ktoré je v rozpore s princípom právnej istoty a z neho vyplývajúcou zásadou predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Rovnako tak je viac ako pravdepodobné, že na základe skutkového stavu v danom prípade bolo možné predvídať rozhodnutie o náhrade trov konania (čím došlo svojim spôsobom i k dotknutiu ďalších majetkových práv Sťažovateľa)...»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti týmto nálezom:

„1. Krajský súd v Žiline rozhodnutím 20S 55/2010-238 zo dňa 27. 9. 2011 porušil právo I., s. r. o... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd zrušuje rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 20S 55/2010-238 zo dňa 27. 9. 2011 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. I., s. r. o... priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 1.500,- EUR..., ktoré im je Krajský súd v Žiline povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Krajský súd v Žiline je povinný uhradiť I., s. r. o... trovy právneho zastúpenia v sume 314,18 €... na účet právneho zástupcu sťažovateľa G., s. r. o...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľov prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ videl porušenie ním označených základných práv v nesprávnych právnych záveroch krajského súdu, ktorý v konaní o návrhu sťažovateľa, ktorým sa domáhal ochrany pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy podľa § 250v Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), spočívajúcom vo výmaze vecného bremena z príslušného listu vlastníctva Správou katastra Ž.

Podstatou argumentácie sťažovateľa je jeho nesúhlas s posudzovaním dôvodnosti jeho návrhu podľa stavu v čase rozhodovania krajského súdu, a nie v čase samotného podania návrhu.

Krajský súd v napadnutom rozsudku učinil záver o dôvodnosti návrhu sťažovateľa v čase jeho podania, ale zároveň dospel k záveru, že na základe skutkového stavu v čase rozhodovania o tomto návrhu už tento nie je dôvodný.

Podľa sťažovateľa je takýto postup a rozhodnutie krajského súdu v rozpore s § 250v ods. 4, 5 a 6 OSP a § 250i ods. 1 OSP.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v rámci ktorej už vyslovil, že kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ochrany základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamenaajú právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ich účelovo chápať tak, že ich naplnením je len víťazstvo v takomto spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikované právne závery mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku krajského súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Naopak, krajský súd svoje právne závery, podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, t. j. tak, ako to vyplýva z požiadaviek základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keď uviedol:

„Krajský súd v Žiline konštatuje, že vecné bremeno zapísané na LV č. 2327 k. ú. Ž. bolo zapísané do KN na základe rozhodnutia odporcu č. X 256/06-VM zo dňa 21. 09. 2007. Jednalo sa o rozhodnutie podľa § 59 ods. 1 písm. a) Katastrálneho zákona, ktorým odporca opravil údaje katastra, ktoré mali byť v rozpore s verejnou listinou. Bolo preukázané, že na základe uvedeného rozhodnutia na LV č. 2327 bolo príslušné vecné bremeno do časti C i zapísané. Nezákonný zásah, na ktorý poukazoval navrhovateľ spočíval v tom, že odporca v záznamovom konaní vymazal toto vecné bremeno z LV č. 2327 a práva zodpovedajúce tomuto vecnému bremenu z príslušných LV bez toho, aby vydal príslušné rozhodnutie napr. o oprave chyby v KN alebo rozhodnutie vo vkladovom konaní. Krajský súd sa stotožnil s

tvrdením navrhovateľa v žalobe, že rým, že odporca týmto spôsobom, t. j. opatrením Z 3228/09, ktoré bolo zapísané do KIN pod položkou výkazu zmien 2430/09 zo dňa 12. 06. 2009 vymazal vecné bremeno a práva zodpovedajúce vecnému bremenu z príslušných LV, nezákonne zasiahol do práv a oprávnených záujmov navrhovateľa, ktorý bol oprávnený z tohto vecného bremena. Záznamom v zmysle § 34 Katastrálneho zákona – bez vydania správneho rozhodnutia – totiž nemožno vykonať výmaz vecného bremena, a to ani na základe návrhu na takýto postup, ktorý iniciovala povinná z vecného bremena JUDr. T. V. návrhom zo dňa 30. 03. 2009, ktorý došiel odporcovi 01. 04. 2009. Nejedná sa o žiadnu zo situácií uvedenú v § 34 Katastrálneho zákona, ktorá môže byť zapísaná do KN záznamom. V čase podania návrhu teda bol návrh podaný dôvodne.

Bolo však preukázané, že rozhodnutie odporcu č. X 256/06-VM zo dňa 21. 09. 2007, ktorým bolo vecné bremeno na LV č. 2327 k. ú. Ž. zapísané, bolo rozhodnutím Katastrálneho úradu v Ž. č. k. Xo 47/2010-Ha zo dňa 21. 12. 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť 03. 01. 2011 zrušené a vec bola vrátená Správe katastra Ž. na nové prejednanie a rozhodnutie. V čase rozhodovania krajského súdu o návrhu navrhovateľa na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy tak bol zrušený titul, na základe ktorého bolo vecné bremeno zapísané na príslušný LV, Krajský súd v Žiline v čase svojho rozhodovania nezistil taký nezákonný zásah odporcu, ktorým by bol navrhovateľ ukrátený na svojich právach a právom chránených záujmoch v zmysle § 250v ods. 1 O. s. p., pretože hoci bolo vydané opatrenie Z 3228/09, ktoré zrušilo zápisy do KN, bol zrušený i titul, na základe ktorého boli tieto zápisy do KN vykonané (rozhodnutie č. X 256/06-VM zo dňa 21. 09. 2007). Podľa § 154 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta O. s. p. a § 250v ods. 8 O. s. p. pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. V čase vyhlásenia rozsudku Krajského súdu v Žiline, t. j. ku dňu 27. 09. 2011 je nutné konštatovať, že návrh už nie je dôvodný, pretože nezákonné opatrenie Z 3228/0 už nemohlo zasiahnuť do práv navrhovateľa, keďže práva navrhovateľa, ktoré vyplývali z rozhodnutia č. X 256/06-VM, zanikli spolu so zrušením tohto rozhodnutia odvolacím orgánom. Keďže v súčasnej dobe už návrh nie je dôvodný, súd ho zamietol podľa § 250v ods. 4 O. s. p.

Súd ďalej poukazuje na tú skutočnosť, že v tomto konaní sa bolo potrebné zaoberať porovnaním LV č. 2327 k. ú. Ž. po vydaní rozhodnutia š. X 256/06-VM zo dňa 21. 09. 2007 apo vykonaní záznamu Z 3228/09. Krajský súd konštatuje, že po vykonaní záznamu 3228/09

na LV v časti C chýbal zápis vecného bremena, ktorý tam bol zapísaný na základe rozhodnutia č. X 256/06-VM. Preto aj návrh bol podaný dôvodne, a to až do času, kým uvedené rozhodnutie nebolo rozhodnutím č. k. Xo 47/2010-Ha zo dňa 21. 12. 2010 zrušené. Súd nemohol posudzovať zápis Z 3228/09 vo vzťahu k pôvodnému zápisu vecného bremena na pôvodnom LV č. 1100 k. ú. Ž. na základe V 6121/97, ktorým pôvodne vecné bremeno podľa dohody o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva a zriadení vecných bremien vzniklo. Právne relevantným sa posúdenie, či skutočne došlo k nezákonnému zásahu je porovnanie stavu, ktorý bezprostredne predchádzal tvrdenému nezákonnému zásahu a v tomto prípade je takýmto stav, ktorý vznikol rozhodnutím č. X 256/06-VM z 21. 09. 2007. Toto je titul, na základe ktorého boli vecné bremená do KN naposledy zapísané.“

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatoval, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala, že mohlo dôjsť k ich porušeniu, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2011